

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **R. J.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Praha 8 - Dolní Chabry, Ledčická 649/15

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2017, č. j. KUKHK-30896/DS/2017/Er,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2017, čj. KUKHK-30896/DS/2017/Er, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9.800 Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 4. 2017, čj. MUDK ODP/35271-2017/kld 27746-2016/kld, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního

deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to mu byla uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti s odkazem na listiny založené ve správním spise a uvedl, že žalobce byl shledán vinným ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi A5, registrační značky, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem, když dne 4. 6. 2016 ve 14:50 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice 1/37 směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla řidič, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 69 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 66 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
3. Dle žalovaného správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zjistil v řízení stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky zákonnosti.
4. Dále se žalovaný vyslovil k otázce dokazování mimo ústní jednání, k rozhodnutí bez nařízení ústního jednání a k nové skutkové podstatě správního deliktu založené zákonem č. 297/2011 Sb. a splnění podmínek pro uplatnění objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, dále se vyjádřil k tomu, které subjekty mohou dle zákona provádět samotné měření rychlosti, přičemž poukázal na smlouvu o nájmu zařízení a o poskytování služeb ze dne 20. 8. 2013 uzavřenou se soukromoprávním subjektem a zdůraznil, že tento subjekt správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon veřejné správy, tj. konkrétně měřicí zařízení a software. Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě, označil ji za odpovídající a ztotožnil se s odůvodněním pokuty správním orgánem I. stupně.

II. Shrnutí žalobních bodů

5. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jednotlivé žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Nedostatek důvodů a skutkových zjištění

6. Žalobce nejprve namítl, že rozhodnutí prvního stupně je z podstatné části nepřezkoumatelné, neboť správní orgán převážně často pouze konstatoval právní a

skutkové závěry, aniž uvedl, jaké úvahy ho k takovým závěrům vedly, a z jakých ustanovení či podkladů při tom vycházel. K tomu konkrétně zmínil, že k tomu, zda byl použitý rychloměr tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu (dále jen „automat“), správní orgán pouze konstatoval, že tomu tak bylo, aniž uvedl, z čeho to dovozuje. Správní orgán rovněž uzavřel, že porušení pravidel provozu vykazovalo znaky přestupku podle zákona, aniž se podrobně zabýval jeho formálními znaky. Nepřezkoumatelnost spatřuje žalobce i v tom, že z rozhodnutí nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány při rozhodování užily. Dále žalobce namítl, že se žalovaný nijak nevypořádal s jeho podáním ze dne 21. 6. 2017. Toto podání sice bylo patrně zasláno pouze na elektronickou podatelnu správního orgánu, ten však měl předmětné podání v souladu s § 12 správního řádu postoupit žalovanému, na což měl téměř 4 měsíce. Správní orgány však toto podání žádným způsobem nereflektovaly, čímž postupovaly v rozporu s právními předpisy. Žalobce namítl i to, že napadená rozhodnutí nejsou výsledkem myšlenkové činnosti, ale mechanického vyplnění šablony.

Měření rychlosti

7. Žalobce poukázal na to, že správní orgán neprokázal, zda místo, kde byla měřena rychlost, bylo označeno příslušnými dopravními značkami. Žalobce nadto zastává názor, že skryté měření rychlosti obecní policií nemá oporu v zákoně, a jedná se tak o překročení pravomoci dle § 79a zákona o silničním provozu. Konstatoval, že použitý rychloměr je rychloměr, který měří pouze průměrnou rychlost vozidla na určitém úseku. K tomu namítl, že v českém právním řádu neexistuje skutková podstata přestupku podle silničního zákona, která by odpovídala překročení průměrné rychlosti jízdy. Proto je výrok i v rozporu se skutečností, neboť podle něj řidič žalobcova vozidla překračoval rychlost na určitém úseku, přitom rychlost byla měřena pouze v části tohoto úseku (navíc nebyla naměřena skutečná, okamžitá, ale toliko průměrná rychlost). Dále žalobce namítl, že správní orgán pouze uzavřel, že se jednalo o obec, aniž to však jakkoliv prokázal či odůvodnil. Dle žalobce se správní orgán měl zabývat i tím, komu patří použitý rychloměr a na základě jakých smluvních podmínek je rychloměr obecní policii zapůjčován. Není ani zřejmé, jak správní orgán ze stanoviska Policie ČR dovodil, že měření bylo provedeno v součinnosti s Policií ČR.

Vady výroku

8. Dále žalobce namítl, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno.

Protiústavnost

9. Žalobce namítl i to, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.

Diskriminace

10. Žalobce dále namítl, že při řešení přestupků dle § 125f silničního zákona dochází v ČR (a tedy nepochybně i u správního orgánu) dlouhodobě a ve velkém rozsahu k nepřípustné diskriminaci, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhá.

Zavinění

11. Žalobce s poukazem na novou zákonnou úpravu provedenou s účinností od 1. 7. 2017 zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), uvedl, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Žalobce dovodil, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13. července 2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou. Požaduje proto, aby byla napadená rozhodnutí zrušena a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci které bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění. Současně totiž odmítá, že by správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení zákona o silničním provozu jeho vozidlem předešel.
12. Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu
- Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Vyjádřil se k některým žalobním námitkám, a to k otázce měření automatizovaným technickým prostředkem, ke které uvedl, že z podkladů založených ve spisovém materiálu je zřejmé, že se o automatizovaný prostředek jednalo. K námitce týkající se neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou uvedl, že taková povinnost z platné právní úpravy nevyplývá, přičemž poukázal i na dřívější právní úpravu. Dle žalovaného byly ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učiněny i nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Dodal, že žalobce podal elektronickou cestou odvolání, v němž uvedl, že podává odvolání do rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení vedeném pod spisovou značkou ODP/75300-2016/kld 27746-2016/kld/2. Na výzvu (usnesení) správního orgánu I. stupně ze dne 12. 5. 2017 k doplnění podání ve smyslu § 37 správního řádu zmocněnec žalobce upřesnil, že odvolání směřovalo do meritorního rozhodnutí sp. zn. MUDK ODP/26045-2017/kld 27746-2016/1, čj. MUDK-ODP/35271-2017/kld 27746-2016/kld. Závěrem žalovaný konstatoval, že dne 21. 6. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění odvolání, které bylo následně postoupeno odvolacímu orgánu.
14. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí označil za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen “s. ř. s.”). Učinil tak bez nařízení jednání v souladu s

ustanovením § 76 odst. 1 s. ř. s., když dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

16. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření) vyhotoveného dne 8. 7. 2016, čj. MP/61076-2016/cm 201752-2016/cm, a spisového materiálu o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Dvůr Králové nad Labem, vydal dne 24. 8. 2016 výzvu, kterou žalobce vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na tuto výzvu žalobce sdělil jméno řidiče (cizince), který měl předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídit včetně jeho data narození, uvedl i jeho adresu J. K. – S. 16, R., R., a doručovací adresu M. 877/8, B. Výzvou ze dne 30. 11. 2016 předvolal správní orgán I. stupně uvedenou osobu k podání vysvětlení. Zásilka se vrátila zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. K dotazu správního orgánu sdělil odbor azylové a migrační politiky, že uvedená osoba neprochází cizineckým informačním systémem a nemá na území ČR povolen jakýkoliv druh pobytu. Následně doručoval správní orgán I. stupně výzvu k podání vysvětlení uvedené osobě i na adresu jejího bydliště v Rakousku, odtud se zásilka rovněž vrátila s tím, že na uvedené adrese je adresát neznámý.
17. Dne 23. 3. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci – přestupku ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a téhož dne vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení, o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 12. 4. 2017 proběhlo před správním orgánem dokazování mimo ústní jednání, o němž byl pořízen protokol a kterého žalobce nezúčastnil.
18. Dne 24. 4. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MUDK ODP/35271-2017/kld 27746-2016/kld, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi A5, registrační značky, nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 4. 6. 2016 ve 14:50 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici 1/37 směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, řidič uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, neboť vozidlu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 69 km/hod, tj. po odečtení stanovené odchylky ve výši ± 3 km/hod. byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 66 km/h, čímž řidič vozidla porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za to byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
19. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce (tj. prostřednictvím společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o.) odvolání, které na výzvu ze dne 12. 5. 2017 k odstranění nedostatku týkajícího se označení napadeného rozhodnutí, následně upřesnil podáním došlým správnímu orgánu dne 6. 6. 2017. Odvolání pak žalovaný zamítl dne 11. 10. 2017 žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

20. Obsahem správního spisu je dále podání žalobce nazvané „doplnění odvolání“, které správnímu orgánu došlo dne 21. 6. 2017.
21. Ve správním spise je dále založena karta předmětného vozidla, fotodokumentace, ověřovací list č. 8012-OL-70076-16 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity s platností do 15. 3. 2017, veřejnoprávní smlouva mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště č. KTÚ/VERJ-2013/590, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013 o udělení souhlasu s uzavřením zmíněné veřejnoprávní smlouvy o výkonu některých úkolů městské policie, výpis z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 29. 5. 2013 a vyjádření PČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu ze dne 21. 12. 2015 k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel a seznam míst, kde bude prováděno úsekové měření rychlosti včetně přílohy (lokality úsekového měření rychlosti).
22. Krajský soud se zabýval nejprve žalobní námitkou, v níž žalobce vytýkal žalovanému, resp. oběma správním orgánům, že se nijak nevypořádaly s jeho podáním ze dne 21. 6. 2017 a že toto podání žádným způsobem nereflektovaly, neboť tu shledal důvodnou.
23. Jak je již popsáno shora, žalobce podal proti rozhodnutí orgánu I. stupně elektronickou cestou blanketní odvolání (správnímu orgánu došlé dne 10. 5. 2017), v němž uvedl, že podává odvolání do rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení vedeném pod spisovou značkou ODP/75300-2016/kld 27746-2016/kld/2. Dne 12. 5. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně výzvu k odstranění nedostatků podání ve smyslu § 37 správního řádu, v němž žalobce vyzval k doplnění a upřesnění toho, proti kterému rozhodnutí bylo odvolání podáno. Zmocněnec žalobce podáním došlým správnímu orgánu dne 6. 6. 2017 upřesnil, že odvolání směřovalo do meritorního rozhodnutí sp. zn. MUDK ODP/26045-2017/kld 27746-2016/I, čj. MUDK-ODP/35271-2017/kld 27746-2016/kld. Odvolání (s jeho upřesněním) správní orgán I. stupně předložil dne 13. 6. 2017 žalovanému jako odvolacímu orgánu. Dne 21. 6. 2017 bylo správnímu orgánu doručeno zmocněncem žalobce elektronickou cestou podání nazvané „doplnění odvolání“ obsahující námitky proti prvostupňovému rozhodnutí a námitku podjatosti úředních osob. Toto podání správní orgán I. stupně postoupil žalovanému spolu s přípisem dne 26. 6. 2017. Rozhodnutím ze dne 11. 10. 2017 žalovaný odvolání žalobce zamítl, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, že vycházel z odvolání žalobce došlého dne 10. 5. 2017 s jeho upřesněním došlým dne 6. 6. 2017 (viz strana 3 rozhodnutí žalovaného). K podání žalobce nazvanému „doplnění odvolání“ se však vůbec nijak nevyjádřil. Ve vyjádření k žalobě pak pouze bez dalšího konstatoval, že „dne 21. 6. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění odvolání, které bylo následně postoupeno odvolacímu orgánu“.
24. Podání žalobce učiněné prostřednictvím jeho zmocněnce nazvané „doplnění odvolání“ přitom obsahovalo velké množství námitky proti rozhodnutí a postupu správního orgánu I. stupně (konkrétní námitky proti měřicímu zařízení, provedení měření a způsobu jeho provádění, včetně námitky ve vztahu k subjektům provádějícím měření a právu na ochranu soukromí), obsahovalo i vícero námitky proti konkrétním procesním krokům správního orgánu I. stupně a dále pak žalobce v tomto podání vznesl námitku podjatosti všech oprávněných úředních osob odvolacího orgánu i hejtmana kraje. Proč se však žalovaný tímto podáním žalobce nikterak nezabýval, neuvedl. Nutno rovněž dodat, že

zmíněné podání bylo zasláno správnímu orgánu elektronicky, a to zcela stejným způsobem jako jiná (předchozí) podání žalobce, tj. odvolání do rozhodnutí ze dne 10. 5. 2017 a upřesnění rozhodnutí ze dne 6. 6. 2017 (viz protokoly správního orgánu o přijetí elektronického podání), která správní orgán běžným způsobem zúřadoval.

25. V daném případě bylo zmíněné podání učiněno cca 4 měsíce před vydáním rozhodnutí o odvolání. Ať už bylo toto podání nazváno jakkoliv, rozhodně šlo o vyjádření ve věci a zároveň obsahovalo i námitku podjatosti. Nutno připomenout, že účastníci řízení jsou dle § 36 odst. 1 správního řádu (který se podle § 93 odst. 1 uplatní rovněž v průběhu odvolacího řízení), oprávněni činit návrhy až do rozhodnutí ve věci, nestanoví-li jim k tomu správní orgán lhůtu (a to v daném případě nestanovil). I vyjádřeními podanými po uplynutí lhůty je však správní orgán povinen se zabývat, jak již uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23. 3. 2011, čj. 8 As 40/2010-59 (všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Žalovaný tedy byl povinen na vyjádření reagovat a ne ho zcela ignorovat.
26. Dále nutno připomenout, že správní soudy tradičně judikují, že jednou ze základních náležitostí odůvodnění správního rozhodnutí je vypořádání námitek účastníků řízení. Jak konstatoval již Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené; musí z něj tedy jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Judikatura zároveň dovozuje, že rozhodnutí o opravném prostředku, v němž se správní orgán nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, je nutno považovat za nepřezkoumatelné, a to zpravidla pro nedostatek důvodů, v některých případech však i pro nesrozumitelnost (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007-84, a ze dne 7. 9. 2011, čj. 6 Ads 99/2011-43). Přitom platí, že tuto vadu nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).
27. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho důvodů, neboť žalovaný na zmíněné podání žalobce vůbec nereagoval (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Krajský soud tak v daném případě neměl možnost nijak přezkoumat, proč se žalovaný jako odvolací orgán podáním žalobce došlém správnímu orgánu I. stupně dne 21. 6. 2017 nazvaném „doplnění odvolání“ nezabýval, resp. proč námitky v něm uvedené nevypořádal. Ve věci došlo i k porušení ustanovení upravujících vedení řízení před správním orgánem, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, jestliže žalovaný nijak nereagoval na vznesenou námitku podjatosti (§ 76 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.).
28. Vzhledem k uvedenému se krajský soud dalšími žalobními námitkami týkajícími se skutkových zjištění správního orgánu, jejich hodnocení a formulace výroku i odůvodnění zabývat nemohl, neboť by to za dané situace bylo předčasné.
29. K žalobním námitkám týkajícím se obecných právních otázek krajský soud z důvodu procesní ekonomie uvádí následující.

Protiústavnost

30. Žalobní námitka, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, důvodná není.

31. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „*provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,*“ pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.
32. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním.
33. Lze současně zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... *nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Zavinění

34. Nelze přisvědčit ani žalobcově argumentaci, že znakem přestupku (dříve správního deliktu nepodnikající fyzické osoby) podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění a teprve dne 13. 7. 2017, kdy podle něj nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.
35. V tomto směru lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, čj. 8 As 201/2017-39, který rovněž nepřistoupil na uvedenou argumentaci a uvedl, že „[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto skutečnost rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017.“ V uvedeném rozsudku i v dalších rozsudcích (např. ze dne 2. 10. 2017, čj. 3 As 266/2016-28, a ze dne 22. 11. 2017, čj. 1 As 305/2017-32), Nejvyšší správní soud jednoznačně dospěl k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Krajský soud je téhož názoru a ani v nyní projednávané věci nevidí důvod se od uvedeného závěru odchýlovat. Lze dodat, že dle znění důvodové zprávy byla účinnost tohoto zákona stanovena shodně

jako účinnost zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Jedná se tak o platné a zákonné stanovení účinnosti zákona a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu

36. Žalobce, resp. jeho zástupce, požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

37. S ohledem na shora uvedené krajský soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Toto ustanovení umožnilo soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobce jednání požadoval. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
38. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu) po 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 advokátního tarifu), k tomu má nárok na úhradu 2 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem 9.800 Kč. Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 18. září 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně